

Somogyi Tamara: Emlékek a fekete lyukban

Eszméletlen voltam.

Nem tudom meddig, de annyi biztos volt, hogy elég régóta feküdtem a hideg konyhapadlón, ugyanis a testem jéghideg volt, és amikor kezdtem magamhoz térni, éreztem, hogy minden porcikám remeg. A szemeimet lassan nyitottam ki, ugyanis a napfény pont rám világított az ablakon keresztül, ami nem volt egy kellemes érzés. A világ egész lassan ugyan, de kezdett újból kirajzolódni előttem, bár nagyon nem volt ismerős a hely, sem az, hogy én magam ki vagyok. Lassú lélegzetvételemet olyan hangosan hallottam a kihalt épületben, mintha a fülem mellett fűrészelt volna valaki.

Végül már annyira rázott a hideg, hogy megerőltettem magamat, és igyekeztem álló helyzetbe hozni a testemet, ami hosszú időt vett igénybe, mert nem voltam ura a végtagjaimnak, mintha a testrészeim nem lettek volna a helyükön. Sok ügyetlen kísérlet után végre sikerült felegyenesednem és megkapaszkodnom a konyhapulton, ahol egyből beletenyereztem a kiömlött kávéba. A kávé lassú cseppekben hullott a padlóra, amit ha elért, még több kisebb cseppre osztódott szét. Érdekes látvány volt, el is telt pár perc, mire végre kizökkentem a cseppek bámulásából, és végre azzal tudtam foglalkozni, hogy ki vagyok én és hol vagyok. Pislogva fordultam körbe, lassan áttekintettem a konyhán, de mivel ott nem volt semmi ismerős, inkább kimentem az előttem nyitva álló ajtón, amin keresztül a nappaliba jutottam. Furcsa érzésem támadt, mintha már jártam volna itt, de azért nem voltam biztos magamban. Az ablakon kitekintve mást sem láttam, csak egy sor emeletes házat és egy keskeny utcát, ahol egy lélek sem volt. Egyetlenegy fekete macskát véltem felfedezni az ablak előtt álló hatalmas tölgyfa ágai között. A macska mást sem csinált, csak felém bámult, már-már úgy nézett rám, mintha belelátna a lelkembe, és mondani akarna valamit nekem. Kicsit megijedtem, ezért inkább eljöttem az ablaktól, és visszafordultam a szobához.

Nem tudtam, ki vagyok. Nem tudtam, hol vagyok.

Egy szellemnek éreztem magamat, aki a halálból tért vissza, és senki nem látja őt, de ő maga sem tudja, hogy kicsoda, és miért tért vissza erre a földre, pedig ő csak békében akart nyugodni. Így éreztem magam. Gondoltam egyet, és kutatni kezdtem a lakásban található holmik és ruhák között, de szerencsétlenségemre egy árva dolgot sem találtam, ami utalna arra, hogy ki vagyok én magam. Mintha valaki vagy valami azt akarta volna, hogy ne emlékezsek semmire é semmire, csak tűnjek el ebből a világból örökre. Talán jobb is lenne. Vagy rosszul következtetek? Ki tudja? Annyi biztos, hogy ez a helyzet nekem félelmetes, mert nem tudom, ki vagyok vagy hogy hol vagyok egyáltalán. Mi van, ha valakinek a házába kerültem rejtélyes módon, és bármikor haza állíthat a tulajdonos, engem meg elűldöz, vagy hívja a rendőrséget, akik elvezetnek, és akkor soha többé nem lesz módom arra, hogy megtudjam, ki vagyok? De nem így történt. Az este folyamán rájöttem, hogy ide senki nem jön, valószínűleg azért, mert ez a ház nem másé, mint az enyém. Kapva az alkalmon, kutatni kezdtem és nézegetni a holmikat, amiket megláttam magam előtt. Semmi nem volt ismerős, még a hálósobában talált pénztárca sem, ami tele volt pénzzel, sem az éjjeliszekrényen álló kép, amin egy férfi és egy nő mosolyog. Boldognak tűnnek, bárcsak nekem lenne olyan életem, mint nekik. Amíg a hálósobát végigpásztáztam, az eszem a képen szereplő páron járt. Irigy voltam rájuk, mert nekik biztos szép életük van, és békében élnek. De ha nem itt, akkor hol? Végezetül kinyitottam a hatalmas gardrob szekrényt, ami tele volt öltönyökkel, és csak néhány szabadidő ruha volt az egyik polcon. Azonban ennél érdekesebb dolgot találtam. Egy tükröt. A benne látott arc érdekesen nézett ki. Egy középkorú férfi arca bámult rám, világoskék szemekkel és rövid, gesztenyebarna hajjal. Sápadt, beesett arca és csúcsos álla volt, a szája kirepedezett, valószínűleg a szomjúságtól. Felemeltem a kezemet, mire ő is

emelni kezdte, míg nem összeérték a kezeink. Az enyém meleg volt és nedves, az övé pedig sima és hideg. Amikor letettem a kezemet, ő követte a mozdulatomat, pontosan úgy, ahogyan én tettem. Ekkor tudatosult bennem a gondolat. A gondolat, hogy az éjjeliszekrényen lévő képről a mosolygó férfi, a sima tükörből visszanéző sápadt, barna hajú férfi és én egy és ugyanazon emberek vagyunk. Más szóval a képen szereplő férfi, akire az előbb annyira irigy voltam, a hófehér bőrű másik ember én vagyok.

Szóval így nézek ki. Nem akartam elhinni, mert inkább hasonlítok most egy élőhalottra, mint egy normális, egészséges emberre, mint például arra, aki a képen mosolyog. Muszáj volt elfogadnom, mert ha nem teszem, akkor sem változik semmi, maximum soha többé nem akarok majd tükörbe nézni, ami lehetetlen lesz, ugyanis elég sok helyről nézhet vissza rám a saját arcom. Ezután kezdtem elfogadni, hogy valószínűleg, sőt biztosan a saját házamban vagyok és minden, amit látok, az enyém és senki másé. Valahol legbelül jó érzéssel töltött el, hogy legalább nem egy idegen házában vagyok, hanem a saját otthonomban, amire igaz, hogy még nem teljesen emlékszem rá, de nekem az is megteszi, hogy a jelek arra utalnak, hogy én itt lakom. A nagy emlékezetkiesésben és a rengeteg kérdés közepette megéheztem, így visszatértem ébredésem színhelyére, a konyhába. Egyenesen a hűtőszekrényhez mentem, és kinyitottam azt. Csodálkozva tapasztaltam, hogy szinte tele volt az egész, mintha valaki tegnap vásárolt volna be. Lehet, én voltam, csak nem emlékszem rá, nem tudom, de most inkább az éhségem elmulasztásán kell munkálkodnom. Kivettem egy guriga sajtot, ami még meg sem volt kezdve és egy felbontatlan vajat, amiket letettem a konyhapultra. Ezután felvágtam a friss és ropogós kenyeret, amit furcsálltam, mert ha tegnap lett volna véve, akkor nem ropogna ennyire, szóval valaki ma reggel friss kenyeret vett. Valamiért azt éreztem, hogy nem vagyok egyedül, legalábbis az emlékezetvesztésem ellenére valaki figyel rám. A gyanúm beigazolódott, ugyanis a fekete macska, amelyik a kinti fán ült, és bámult engem, most az ablakpárkányon csóválta a farkát, és hangosan nyávogott. Talán az én macskám? Nem tudtam addig, amíg meg nem pillantottam a tányérjait a földön és egy zacskó száraz macskakaját a polcon. Gyorsan kinyitottam az ablakot, és beengedtem őt. Annyira örült nekem, hogy ameddig a reggelimet csináltam egész végig a lábamhoz dörgölőzött és nyávogott, mint aki örül, hogy újra láthat. Miután elkészültem a szendvicsekkel, adtam neki is enni, majd a nappaliba mentem, és leültem a kanapéra. Automatikusán a tévé távirányítójához nyúltam, mintha egész életemben ugyanígy cselekedtem volna minden nap. Egyből nyúltam a kávézóasztal alá, ahol a távirányítót és a műsorújságot szoktam tartani, pedig egyáltalán nem emlékeztem semmire. Valószínűleg azért tudhattam, hogy hol vannak ezek a dolgok, mert a mindennapi életem része lehet, hogy előveszem őket, így a testem már rögtön reagált arra, hogy elő kell vennem az újságot és a távirányítót.

...Miközben megettem a szendvicseket, és néztem a tévét, észre se vettem, hogy a fekete macska befejezte az evést, és odafeküdt mellém. Eleinte tartottam tőle valamiért, de most hogy elnézem őt, örülök, hogy itt van mellettem, és legalább nem vagyok egyedül ebben a szörnyű állapotomban. Amíg néztem a macskát, feltűnt, hogy egy medál lóg a nyakán. Gyorsan megnéztem, hátha találok rajta valami utalást arra, hogy ki vagyok, de sajnos semmi. Az egyedüli dolog, ami a medálon volt, a macska neve és – gondolom - ennek a háznak a címe. Mellesleg őt úgy hívják, hogy Charlie. Ilyen nevet adnék egy macskának? Az nem lehet. Tuti nem én neveztem el, vagy ha mégis, akkor valamilyen oka biztos volt, hogy Charlie-nak kereszteltem el. Mindegy, ez van. Akkor ő Charlie. Ezután a nap hátralevő részét a kanapén ülve töltöttem, miközben folyamatosan váltottam a tévécsatornákat. Csodálom, hogy nem romlott el a tévé, mivel a száz csatornát vagy tízszer végignyomkodtam. Nem azért, mert nem tudtam mit nézni, hanem azért mert még mindig gondolkodtam a személyazonosságomon, hogy ki vagyok. Egy árva emlékfoszlány sem volt a

fejemben, mintha az egész agyamat leszívták volna, és most itt ülök a reggel óta szerzett gondolataimmal, amiket nem mondhatok soknak az elmúlt éveimhez képest. Amíg próbáltam emlékezni a nappaliban, hirtelen megszólalt egy csengőszerű hang, majd utána csapódást hallottam. Charlie felriadt álmából a zajnak hála, majd leugrott a kanapéről, és gyorsan elszaladt, mintha megérezte volna valamit. Követtem gyors mozgását addig, amíg el nem értem a bejárati ajtóhoz. Ezt is úgy találtam ki, hogy néhány pár cipő volt szanaszét, kabátok lógtak a fogason, és egy kis szőnyeg hevert az ajtó előtt „Hello!” felirattal. Azonban mást is észrevettem, mégpedig egy levelet, ami a szőnyeg szélén hevert, Charlie pedig gyanúsan szagolgatta azt. Érdekes, hogy a macska mennyire tartózkodó egy állat. Charlie-t elnézve arra gondoltam, hogy talán ezt a levelet valaki olyan dobhatta be, akit régóta ismer, vagy egy teljesen idegen alak, akinek a szaga egy kicsit megrettentíti őt. Leguggoltam, hogy felvegyem a levelet, de amikor érte nyúltam, Charlie megkarmolta a kezemet, nyávogott egyet, majd elrohant. Mi üthetett ebbe a macskába? A jobb kézfejem két hosszú karcolás rajzolódott ki hirtelen, és elkezdett gyöngyözni a vérem. Érdekes látvány volt, mert nem emlékszem arra, hogy valaha láttam volna ilyesfajta sérülést. Hát persze, hogy nem emlékszem, hiszen... hiszen semmire sem emlékszem!

Felvettem a levelet, és amikor megláttam a címzettet, teljesen kikerekedtek a szemeim. „A férfinak a tükörből”. Ez vajon mit jelenthet? A tükörképem küldött nekem egy levelet, milyen vicces gondolat. Arra gondoltam, hogy valaki csak szórakozik velem, de amikor kinyitottam a levelet, már nem ezen a véleményen voltam.

Kedves Tükörkép!

*Ha ezt a levelet olvasod, akkor biztos, hogy most épp azzal vagy elfoglalva, hogy megtudd, ki is vagy valójában. Én annyit mondanék, hogy nagyon jól ismerlek. Nálam jobban senki sem ismer téged, ugyanis aki ezt a levelet írta neked, az te vagy, vagyis én. Még akkor adtam fel őket postán, amikor még minden rendben volt az emlékezetemmel, de sajnos egyik napról a másikra meg változott, ha jól gondolom. Nem tudom, hogy veszíthettem el az emlékeimet, de azt biztosra tudom, hogy soha többé nem kapod vissza őket. Én azzal tudok segíteni, hogy minden nap fog érkezni egy levél, amikben segíték emlékezni, de a többit neked kell eldöntened. Akarsz emlékezni a múltadra, vagy inkább új életet kezdenél, és tiszta lappal indítanál mindent? Ezt a kérdést csak te magad döntheted el. Viszont most hagylak gondolkodni, mert most biztos összezavarodtál egy kicsit. De azt még elárulom, hogy a neved, a nevem, a nevünk **Eric Sanderson**.*

Alig akartam hinni a szememnek. Többször is elolvastam a levelet, amíg végre fel tudtam fogni, hogy mit is akarok közölni magammal. A saját sorsom felől nekem kell döntenem, hogy emlékezem-e vagy mindent elfelejtek, ami eddig történt velem, és indulok tiszta lappal, mintha most jöttem volna a világra. Visszamentem a nappaliba, és a levelet bámulva lehuppantam a kanapéra, de a szememet nem tudtam levenni róla. Eric Sanderson. Eric. Szóval ez a nevem. Átlagos, hétköznapi név, pont ahhoz az archoz illik, akit a tükörben láttam. Örültem, hogy végre megtudtam, mi a nevem, de a levél többi tartalmának már ennél kevésbé örültem. Hosszas gondolkodás után arra jutottam, hogy majd reggel eldöntöm, mi legyen a további életemmel, miközben lehet, hogy a szeretteim, a barátaim és az ismerőseim aggódnak értem. De az is lehet, hogy ha az új életet választom, akkor mindenkinek kitörölődöm az emlékezetéből, és senki sem fog rám emlékezni a múltamból, csak azok, akikkel az új életemben kapcsolatot fogok teremteni. Ez egyfajta jó dolog is lehet, hogyha tudnám, milyen életem volt az emlékvészítés előtt, mert ha rossz, akkor lehet, hogy az új életet választom, de ha boldog volt, akkor viszont meglehet, hogy emlékezni akarok az életemnek mindenegyres percére. Nehéz döntés

elé állított ez a levél, amit az állítólagos énem küldött nekem. Inkább visszaraktam a borítékba, és lezártan a kávézóasztalra tettem, hogy ne nagyon kerüljön a szeme elé. Nemcsak Charlie-t zavarta meg ez a levél, hanem engem is, engem, akinek egy vidám pillanata nem volt, amióta felébredt az emlékei nélkül. Ekkor hirtelen csörgést hallottam a konyhából. Egy erős, sokszor ismétlődő csörgést, mintha egy telefont hallanék onnan. Nagy nehezen felálltam, és kicsoszogtam a konyhába, követve az egyre erősödő csörgést. A konyhapult melletti falon pillantottam meg a fekete telefont, amit eddig észre sem vettem, biztos azért, mert nem igazán érdekelt, hogy van-e telefon a lakásban. Kitartóan csörgött, egészen addig, amíg reflexszerűen fel nem vettem.

- Halló! Halló, Eric? – hallottam egy nő hangját, akinek idegességet véltem felfedezni a hangjában. Eleinte nem mertem beleszólni, mert nem tudtam, hogy ki ez a nő, de a későbbi szavaiból ítélve úgy gondoltam, bízhatok benne.

– Itt Dr. Rachel, egy jó barátja. Azért hívom, mert tudok az emlékezetvesztéséről, és szeretnék segíteni, Eric – mondta lágy hangon, mint aki tényleg segíteni akar.

- Honnan tud maga róla? – kérdeztem rekedt hangon, mivel már elég régóta nem beszéltem, így a hangszálaim elpuhultak.

- Maga szólt nekem, mielőtt még bekövetkezett volna a baj. – válaszolt a doktornő enyhe kétellyel a hangjában, de aztán hallottam egy halk hűmmögést, ami valószínűleg azt jelentette, hogy rájött a dologra, miszerint jelenleg semmire sem emlékszem a mai napon kívül. Fantasztikus. Itt egy nő, aki azt állítja, hogy tud nekem segíteni, ráadásul egy doktor, és szerintem nem olyan, aki a testi épségemet vizsgálja, hanem az elmémet. Pszichológus, az én szememmel pedig dilidoki. Mindig is irtóztam az ilyen emberektől, erre kiderül, hogy én szóltam neki a jövőbeli pillanatomról. Álljunk csak meg! Honnan tudom, hogy mindig is utáltam a pszichológusokat? Hiszen eddig semmire sem emlékeztem egész életemből. De az is lehet, hogy ezzel a hívással a tudatalattim eldöntötte, hogy mindenre akar emlékezni, és ez ebben a percben el is kezdődött. Tehát ennek a nőnek a feltűnése egyben az emlékeim visszatértét jelenthetik, de egyelőre nem bízom meg benne, hátha tényleg elme zavarodottnak hisz, és csak be akar záratni egy gumiszobába.

– Higgye el, hogy tudok segíteni, de ehhez a maga beleegyezése is kell, Eric – szólalt meg hosszas várakozás után a nő. – Remélem, elfogadja a segítségemet. – tette hozzá reményteli hangon.

- Rendben, elfogadom! – vágtam rá hirtelen, talán azért, mert egy kicsit megsajnáltam a nőt. De ez még nem azt jelenti, hogy megbízom benne, egyelőre csak figyelek, és felelek a kérdéseire, és ha látom vagy hallom, hogy valamit tervez ellenem, többet nem fogom felkeresni.

– Hogy jutok el Önhöz? – kérdeztem, miközben a kezembe vettem egy tollat, és jegyzetelni kezdtem a pulton található jegyzetömbbe. A címet és az útirányt írva nem tűnt furcsának, viszont az, hogy van egy hatalmas, fehér dzsip a garázsban, az már nagyon is tetszett. Bár azt nem tudom, hogy honnan tud róla, de nem is nagyon érdekelt. Jelenleg azzal leszek elfoglalva, hogy kiderítsem a múltamat és esetleg azt, hogy miért tűnt el az összes emlékem az elmúlt összes évről, egyik napról a másikra. Amikor letettem a telefont, rögtön elemezni kezdtem a leírtakat, de semmi nem ugrott be. Amíg a jegyzetömbbel voltam elfoglalva, észre se vettem, hogy Charlie előjött, és felugrott a pultra. Akkor vettem csak észre, amikor furcsa viszkető érzést éreztem a bal kézfejemben, ugyanis a farkát lóbálta, mintha jelezni akarna nekem, hogy előjött és bocsánatot szeretne kérni a karmolásért. Erre megsimogattam a fejét, jelezve neki, hogy semmi gond, majd adtam neki egy darab szardíniát, amit a

hűtőben találtam, még amikor szendvicseket csináltam magamnak. Láthatóan nagyon örült neki, mert amikor megette, a lábaimhoz simult, és dorombolni kezdett. Ahogy figyeltem őt, hirtelen beugrott egy apró fekete szőrgombóc, akit az ajtóm előtt találtam egy dobozban. Erre felemeltem Charlie-t, aki nyávogott egyet.

– Emlékszem, hogy kerültél ide Charlie. – mondtam boldogan, mert legalább egy barátomra emlékszem a múltamból. Kíváncsi vagyok a többi részletre is és a többi napra is, amit átéltem eddig, így elhatároztam a macskát tartva a kezemben, hogy mindent meg fogok tenni azért, hogy visszaszerezsem az emlékeket, amik jelenleg egy nagy feketeségben lebegnek valahol, mint milliányi apró tündér az éjszaka sötétjében, akik csak arra várnak, hogy megtalálják őket.